

Poker

13. București, altă istorie...

Ambuteiaj la intrare. Fumez și ascult un radio obscur, fără pălăvrăgeală de matinal. Aici bunul simț se propagă pe unde joase. Simt cum sângele mi s-a scurs în tălpi și, de-acolo, pe pedala de ambreiaj sau accelerație.

Am nevoie de-o cafea, și asta urgent. Una neagră, juma de ibric cafea, jumate apă, cum o face Teo. Și îmi plouă în gură. Balconul ăla neacoperit de la etajul șase, o dimineată caldă, țigări de foi și tutun englezesc. Scaunele pliante în care nu zicem niciodată nimic. Numai noi și-atât. Da, și afacerile să meargă strună și noi să ascultăm jazz sau altceva, neapărat fără versuri. Soarele de zece fix să ne intre în piele, să ne încălzească degetele de la picioare ținute chinuit pe marginea grilajului. Teo să aibă unghiile vopsite verde crud. Eu să am unghiile curate. Să fie vară, să fiu în sandale. Să nu ne intereseze celălalt, să nu vrem să ne-o tragem. Să fim fericiți cât ne bem cafelele, dozele de singurătate. Vârfurile copacilor din Cișmigiu să fie sub noi. Corbii să fi trecut în stol peste noi, adormiți, la cinci dimineată. Toate ca vara trecută, un dulce far' niente bine meritat, atât pentru mine, după un an întreg de cărți de joc și cărți pe bune, cât și pentru ea, după alt an de traduceri mai mult sau mai puțin idioate.

Vara trecută era fericită, contractele curgeau, nu se îmbolnăviser încă, lucra în fiecare dimineată, între cinci jumate și zece, cât dormeam eu. Oprea interfonul, închidea telefonul. Pe net mă jucam eu când aveam chef, îmi făcusem un blog pe care scriam tot felul de chestii despre fabricarea tâmpiților. Noi eram tâmpiții, era genial. Avea un câine, avea vase colorate, avea tutun englezesc cum n-am fumat în viața mea. Avea bicicletă și minge de baschet. Eram doar noi doi, Ada era în Elveția. Ada nu făcea figuri, era prietena ei, iar eu aveam treburi în București. Plimbam câinele în parc, Ștef ieșea din blocul de vizavi cu potaia lui, fumam ceva și vorbeam despre lumea asta cretină, despre bani și despre cum ar fi dacă n-ar exista atâtea obligații.

Îl iubesc pe Ștef. E omul cu care am rezonat din prima în Bucureștiul ăsta pe care-l uram pe-atunci. El mi-a arătat adevăratul București, ce-nseamnă să trăiești aici, ce-nseamnă să trăiești. Ștef a fost bolnav. Teo e bolnavă. Mie mi-e greață și mi-e rușine că nu-i văd cât de des mi-aș dori. Ei m-au învățat să citesc poezie, să ascult Bob Dylan și să rulez o țigară. Ștef era grav, mă speria câteodată. Teo își revine, dar are nevoie de odihnă.

Da, o să trecem pe la ei. O să merg la Teo, s-o înveslesc, să bem o cafea tare și să ascultăm ceva bun. Pe Ștef îl scot în parc, pe

Aleea Scriitorilor care îi e atât de dragă. O să ne plimbăm puțin, o să vorbim puțin, o să fim fericiți că ne revedem. O să ne strângem în brațe la despărțire. Dar mai întâi să termin cu mizeria asta, să află ce dracu-i cu Dragoș.

Numai un imbecil ar putea face una ca asta, n-aș vrea să fiu în locul lui Mișu. Viața e simplă, dar o complicăm de cele mai multe ori involuntar cu căcaturi de-astea. Banii sunt importanți, dar atâta timp cât îi ai. Apoi le pierzi urma, le pierzi gustul. Jocurile de noroc ne-au scos din mizerie, ne-au îmbrăcat și ne-au urcat în mașini. Ne-au plombat cariile și ne-au făcut iubitele fericite. Dar fără iluzii, banii își iau întotdeauna revanșa.

– Mmmneța, îmi zice Andreea cu fața unui copil trezit de părinți în prima zi de Crăciun.

– Te-ai trezit, piticule? o-ntreb oarecum copleșit de candoarea ei.

– ...Îhî, și își înăbușă un căscat. Am ajuns? mă-ntreabă încercând să se ridice și să se dumirească pe ce planetă a nimerit.

– Da, de vreo douășcinci de minute.

– Și de ce nu m-ai trezit? Știi să ajungi în Dristor?

– Păi am zis că te trezesc după ce trec de Kiseleff... N-avea rost, se lucrează la Pasaj și mergem ca melcu'.

– Cât e ceasu'?

– Șapte și douăzeci.

– Mmm, am ajuns bine...

– N-am venit tare, am zis că dormi și dacă pun o frână te sperii. Și-s rupt de oboseală, am condus cu geamu' deschis să nu mă ia somnu'.

– Trebuia să mă trezești să mai conduc eu...

– Las' că trei ore n-am murit. Da' îmi cad ochii-n gură acu', pe bune. Și mi-au amorțit picioarele-ntr-un hal...

– Păi hai, treci tu aici și-ntinde-te, e cald locu', și zâmbește îmbietor.

– N-are rost, în trei sferturi de oră suntem acolo, nu mă mai fățai pentru-atât.

– Atunci nu te mai văicări, de ce te plângi dacă nu vrei să conduc eu?

– Nu mă văicăresc, ce naiba?! Ziceam și eu așa, că mi-au amorțit picioarele... Și m-am ținut două ore-ntregi de vorbă, acu' e altă treabă deja.

Debut

- Țigări mai avem?
- Băi, cre' că mai sunt, și-i dau pachetul căzut pe lângă schimbătorul de viteze. Dă-mi și mie una dacă mai sunt.
- Ia... Tre' să oprim să luăm, da' eu nu mai am bani cash.
- Las', am eu... Și o cafea, neapărat.
- Oaaa, ce mi-aș frige buzele cu un pahar de-ăla de plastic de la OMW.
- Păi vedem, oprim și noi la o benzinărie sau la vreo bodegă, ceva.
- Nu mai intrăm nicăieri, mergem la Vision direct.
- Acu'? La opt?
- Da. Ce-are?
- Păi omu' ăla nu doarme?
- Nu la ora asta. De pe la unșpe, așa... Ți-am zis că omu' e profi, vânează peștii ăia din State, nu copiii de pe la noi. Turnee adevărate.
- A, da, că ăia-s cu ora-n urmă, e abia... Doișpe și la ei... Nu?
- Abia se-ncing...
- Așa-i mișto, numa' că te dai peste cap rău de tot.
- Ei, nu neapărat. De ce? Îți reglezi programul altfel, dormi ziua, îți vezi de treburi seara, ca tot omu', și spre dimineață, după ce te-ntorci din oraș, ești acolo, la job.
- Da, m-aș pișa pe el job în clipa de față, vreau un wc curat și-un pat, să mă trântesc în el și să n-aibă nimeni nevoie de mine.
- Hai, mă, cum să gândești așa? Ți-ai un fel de râde ciob de oală spartă. Sau ești invidios?
- Invidios? De ce-aș fi, doamne? Nici măcar nu-l cunosc.
- Nu știu, am impresia că ești reticent, că te stresează chestia asta.
- Ce chestie?
- Nu știu, că nu poți să dai singur de Dragoș și ai nevoie de alt jucător, de cineva pe care nu-l cunoști...
- Nu. De unde atâta orgoliu, doar mă știi...
- Bărbații mereu au chestia asta, să nu ceară ajutor altora, să nu spună că ei nu pot face ceva de unii singuri...
- Eu nu-s așa. Pe bune, uite, îl ajut pe Mișu.
- Păi tocmai. De ce îl ajuți? Să simți că poți face mai mult decât el.
- Ești culmea! Tu te-ai trezit cu curu' la... geam? Sau ce-ai pățit?
- Aaa, ce-mi place piesa asta. Clint Mansell... și rotește butonul de volum spre ea.
- Da, o știu.
- Normal, toată lumea o știe, e coloana sonoră de la *The Fountain*. Ce radio-i ăsta?
- Habar n-am, l-a găsit automat.
- Ai văzut *The Fountain*?
- Nu, că nu prea mă uit la filme. Trebuie să fiu foarte plictisit să pot deschide un film. Și eu nu mă plictisesc mai deloc.
- Cum așa?
- Cum așa ce?
- Cum de nu te plictisești?
- Nu știu, am mereu ceva de făcut. Dacă nu, îmi găsesc. Spăl vase, fac curățenie, citesc o carte dacă portofelul e plin și casa în ordine...
- Doamne, ce te invidiez! Eu mor de plictiseală câteodată. Am văzut toate filmele posibile. Noapți întregi...
- Noaptea ies să mă plimb cu mașina, ți-am mai zis.
- Da. Închide și tu geamu' ăla dacă nu mai fumezi. Mă trage curentu' imediat.
- OK. Băi, s-ajungem odată că, nu mai pot. Și mi-e o poftă de cafea... Chiar, ar fi marfă să fie omuleți în intersecții și să vândă cafea așa cum vând ziare.
- Las' c-ajungem, după ce trecem de pasaj mai avem douăzeci-douăzeci de minute maxim.
- De ne-am desprinde de podu' ăsta numa', parcă-i un magnet imens.
- Chiar, să-l sun pe Ve, să-i zic că suntem la el în juma' de oră, să nu fie în chiloți omu'.
- Hai, sună-l, și dau radioul mai încet în timp ce Andreea își caută telefonul în torpedo.
- Nu-i adevărat. N-am venit în București să-i arăt lui Mișu că pot să-l găsesc pe frate-su, n-a fost vorba niciodată despre ierarhii în grupul nostru, am venit să-l ajut. Mișu, Dragoș, Matei... sunt familia mea, ce naiba?! Femeile nu pot înțelege că noi suntem altfel, că un bărbat poate ține ca la ochii din cap la prietenul lui. Sunt egoiste, nu pot găsi altă explicație. Le e greu să-nțeleagă că prietenii sunt la fel de importanți, doar că pe alt nivel. Avem suflet tricameral, împărțit ca feliile unui tort, nu concentric. Trei sectoare distincte, nu există o gradație a importanței. Iubită, familie, prieteni. Cel puțin la vârsta asta, mai târziu se schimbă puțin lucrurile. Familia e numeroasă, e sângele nostru. Prietenii, la fel, mai mulți sau mai puțini, mâinile și picioarele, mijloacele de locomotie. Ea e una singură, în fiecare moment e una singură, chiar dacă avem zece amante. Familia e trecutul. Prietenii sunt prezentul. Ea e mereu viitorul. Lucrurile nu se pot amesteca în niciun fel. Fiecare cu locul lui, iar golurile lăsate de o categorie sau alta nu se pot umple, nu sunt intersanjabile. Ele rămân pentru totdeauna și nu ne rămâne decât să le acceptăm și să mergem mai departe. Să privim în viitor. Ele sunt mereu acolo, noi mergem spre ele, orice-ar fi.